

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 60.868/3
van 17 februari 2017

over

een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot wijziging van verschillende besluiten, wat betreft de invoering van infrastructuursubsidies voor woonzorgcentra en centra voor kortverblijf’

Op 18 januari 2017 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot wijziging van verschillende besluiten, wat betreft de invoering van infrastructuursubsidies voor woonzorgcentra en centra voor kortverblijf’.

Het ontwerp is door de derde kamer onderzocht op 7 februari 2017. De kamer was samengesteld uit Jo BAERT, kamervoorzitter, Jeroen VAN NIEUWENHOVE en Koen MUYLLE, staatsraden, en Astrid TRUYENS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Brecht STEEN, eerste auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 17 februari 2017.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING EN RECHTSGROND VAN HET ONTWERP

2. Het voor advies voorgelegde ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering strekt tot de invoering van een nieuw systeem van infrastructuursubsidies voor erkende woonzorgcentra en centra voor kortverblijf, namelijk een forfaitaire subsidiëring, uitgekeerd voor onbepaalde duur, als tegemoetkoming in de infrastructuurkosten per erkende woongelegenheid. De tegemoetkoming wordt weliswaar ter beschikking gesteld naar aanleiding van bepaalde concrete investeringen, maar ze is opgevat als een tegemoetkoming in de kosten verbonden aan het zorggerelateerde en collectieve karakter van het gebouw. De tegemoetkoming wordt uitbetaald aan de ouderenvoorziening, maar ze moet door de voorziening verrekend worden in de dagprijs.

Daartoe wordt een nieuwe bijlage XVII ingevoegd in het besluit van de Vlaamse Regering van 24 juli 2009 ‘betreffende de programmatie, de erkenningsvoorwaarden en de subsidieregeling voor woonzorgvoorzieningen en verenigingen van gebruikers en mantelzorgers’ (artikel 8 en de bijlage van het ontwerp). In die bijlage wordt onder meer de oproep tot het indienen van de aanvragen geregeld (artikel 2, derde tot vijfde lid, van de ontworpen bijlage XVII), alsook de ontvankelijkheidsvoorwaarden (artikel 2, eerste lid), de aanvraag- en bezwaarprocedure (artikel 2, zesde tot achtste lid), de subsidiëeringsvoorwaarden (artikel 3), het bedrag van de subsidie (artikel 4, §§ 1 tot 4) en de uitbetaling van de subsidie (artikel 5). Tevens bevat de bijlage enkele overgangsbepalingen inzake de aanvraag en de uitbetaling van de subsidie (artikelen 8 en 9).

Voorts bevat het ontwerp een aantal veeleer technische wijzigingsbepalingen waarbij de regeling betreffende de infrastructuursubsidies wordt ingepast in het besluit van de Vlaamse Regering van 24 juli 2009 naast de bestaande werkingssubsidies.

Teneinde rekening te houden met de infrastructuursubsidies voor het bepalen van de dagprijs, wordt artikel 6 van het ministerieel besluit van 12 augustus 2005 ‘houdende bijzondere bepalingen inzake prijzen voor de sector van de instellingen voor bejaardenopvang’ gewijzigd (artikel 9 van het ontwerp).

3.1. De artikelen 1, 2, 6 tot 8 en de bijlage van het ontworpen besluit vinden rechtsgrond in artikel 63/1, tweede tot vierde lid, van het Woonzorgdecreet van 13 maart 2009, zoals in te voegen bij artikel 3 van het decreet ‘tot wijziging van het Woonzorgdecreet van 13 maart 2009, wat de subsidiëring van de infrastructuur van de woonzorgcentra en de centra voor kortverblijf betreft’.¹

¹ Zie de tekst op 11 januari 2017 aangenomen door de plenaire vergadering van het Vlaams Parlement, *Parl.St.* VI.Parl. 2016-17, nr. 969/3.

Aangezien die decretale regeling overeenkomstig artikel 4 ervan nog in werking moet worden gesteld door de Vlaamse Regering, is het uiterst raadzaam in het ontwerp een bepaling op te nemen die daartoe strekt.² In de aanhef moet dan melding worden gemaakt van dat artikel 4 als rechtsgrond voor een dergelijke inwerkingstellingsbepaling.

3.2. De artikelen 3 tot 5 van het ontworpen besluit, die uitsluitend betrekking hebben op de werkingssubsidies voor de centra voor kortverblijf, vinden rechtsgrond in artikel 60, tweede en derde lid, van het Woonzorgdecreet van 13 maart 2009.

3.3. Artikel 9 van het ontwerp vindt in beginsel rechtsgrond in artikel 2, § 4, van de wet van 22 januari 1945 ‘betreffende de economische reglementering en de prijzen’, meer bepaald in het eerste lid van die bepaling, naar luid waarvan de minister tot wiens bevoegdheid de economische zaken behoren (lees: de Vlaamse Regering), “alle modaliteiten” (lees: de nadere regels) kan uitvaardigen die nodig zijn voor de toepassing en de uitvoering van de artikelen 1 en 2 van die wet, met name voor de prijsverhogingsaangifte.

In dit verband kan worden herinnerd aan de opmerking die de Raad van State reeds in een vorig advies heeft geformuleerd,³ namelijk dat artikel 2 van de wet van 22 januari 1945 aanleiding kan geven tot rechtsonzekerheid doordat erin wordt verwezen naar artikel 1 van die wet, dat inmiddels is opgeheven. Het verdient derhalve aanbeveling om in de toekomst een meer duidelijke rechtsgrond te creëren en deze te integreren in de bestaande decretale regelingen inzake ouderenzorg.

VORMVEREISTEN

4.1. Krachtens de ontworpen regeling worden subsidies verleend voor infrastructuur niet langer alleen aan woonzorgcentra en centra voor kortverblijf die een specifieke rechtsvorm hebben, maar aan alle erkende woonzorgcentra en centra voor kortverblijf, dus ook de zogenaamde commerciële voorzieningen. De vraag rijst dan ook of de ontworpen regeling niet beschouwd moet worden als een regeling inzake staatssteun in de zin van artikel 107 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU) die in beginsel onder het toepassingsgebied valt van de aanmeldingsplicht bij de Europese Commissie, zoals bedoeld in artikel 108, lid 3, van datzelfde verdrag. Volgens de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie maakt een maatregel slechts staatssteun uit in de zin van die bepaling indien aan de volgende voorwaarden is voldaan. Ten eerste moet het gaan om een maatregel van de staat of een maatregel die met staatsmiddelen is bekostigd. Ten tweede moet hij het handelsverkeer tussen de lidstaten ongunstig kunnen beïnvloeden. Ten derde moet de maatregel de begunstigde ervan een

² In het andere geval kan het grootste deel van het ontworpen besluit immers geen doorgang vinden, tenzij indien de Vlaamse Regering die inwerkingtreding bij een afzonderlijk besluit wil realiseren, dat dan wel in werking moet treden uiterlijk op dezelfde dag als het te nemen besluit.

³ Adv.RvS 56.844/3 van 19 december 2014 over een ontwerp dat heeft geleid tot het besluit van de Vlaamse Regering van 9 januari 2015 ‘tot wijziging van diverse bepalingen van het ministerieel besluit van 12 augustus 2005 houdende bijzondere bepalingen inzake prijzen voor de sector van de instellingen voor bejaardenopvang’, opmerking 4.

voordeel verschaffen. Ten vierde moet hij de mededinging vervalsen of dreigen te vervalsen.⁴ De gemachtigde verklaarde in dat verband het volgende:

“Artikel 107, lid 1, van het Verdrag betreffende werking van de Europese Unie definieert staatssteun als ‘steunmaatregelen van de staten of in welke vorm ook met staatsmiddelen bekostigd, die de mededinging door begunstiging van bepaalde ondernemingen of bepaalde producties vervalsen of dreigen te vervalsen, (...) voor zover deze steun het handelsverkeer tussen de lidstaten ongunstig beïnvloedt’. Volgens die definitie impliceert staatssteun dat met overheidsmiddelen een voordeel wordt verschaft en dat dit gebeurt niet op algemene maar op selectieve wijze waardoor de mededinging wordt vervalst of dreigt te worden vervalst. Opdat de infrastructuursubsidies voor woonzorgcentra en centra voor kortverblijf zoals geregeld in het ontwerp van besluit, als staatssteun zouden kunnen worden beschouwd is dus vereist dat ze een voordeel verschaffen aan bepaalde (categorieën van) woonzorgcentra/centra voor kortverblijf en aan andere niet.

Uit het ontwerpbesluit blijkt dat de subsidies in wezen niet de (uitbaters van de) woonzorgcentra/centra voor kortverblijf ten goede komen, maar wel de bewoners van de gesubsidieerde woongelegenheden in die centra. Artikel 3, eerste lid, 5°, van de bijlage bij het ontwerpbesluit bepaalt immers als één van de subsidievoorwaarden dat ‘het maximaal te verkrijgen subsidiebedrag (...) door het woonzorgcentrum of centrum voor kortverblijf op zichtbare wijze in mindering (wordt) gebracht op de maandelijkse factuur van de bewoner voor elke dag waarvoor de dagprijs wordt aangerekend, vanaf de eerste dag van de toekenning van de infrastructuursubsidies’. In de nota aan de Vlaamse Regering leest men met betrekking tot die bepaling: ‘5° Het forfait dient volledig te worden verrekend in de dagprijs. (...). Elke bewoner krijgt de maximale subsidie volledig als korting op de factuur’.

Daarmee samenhangend wordt voorzien in een controle van de dagprijs door het Agentschap Zorg en Gezondheid: het woonzorgcentrum of centrum voor kortverblijf moet vóór elke vaststelling of verhoging van de dagprijs voor een woongelegheden waarop de infrastructuursubsidies betrekking hebben, daartoe een aanvraag indienen bij voormeld agentschap. Dit blijkt uit artikel 3, eerste lid, 7°, van de bijlage bij het ontwerpbesluit en uit de toelichting in de nota aan de Vlaamse Regering: ‘Initiatiefnemers die het infrastructuurforfait aanvragen en wensen te verwerven, dienen te beantwoorden (...) aan de evaluatiecriteria en de begrenzingen die van toepassing zijn op elke aanvraag tot prijsverhoging (...). Dit heeft tot gevolg dat voor de voorziening die gebruik maakt van het infrastructuurforfait de prijs niet kan worden bepaald aan de hand van vrije prijszetting (namelijk via melding van een nieuw product onder een nieuw erkenningsnummer) noch aan de hand van verantwoorde prijszetting (namelijk via melding van een nieuw product onder een bestaand erkenningsnummer). Het forfait mildert op die manier de dagprijsverhoging die gepaard gaat met de realisatie van een investering (...).’.

De volledige subsidie per woongelegheden wordt dus integraal in mindering gebracht van de dagprijs die de bewoner van de gesubsidieerde woongelegheden moet betalen. In die zin gaat het niet om een ‘voordeel’ voor het woonzorgcentrum/centrum voor kortverblijf, maar wel om een voordeel voor de bewoners (eindgebruikers) van de gesubsidieerde woongelegenheden. Waar bijgevolg met de subsidies steun wordt verleend aan natuurlijke personen en niet aan het centrum, is er geen sprake van staatssteun in de zin van bovengenoemde verdragsbepaling.

⁴ Zie: HvJ 10 juni 2010, C-140/09, *Fallimento Traghetti del Mediterraneo*, punt 31; HvJ 29 maart 2012, C-417/10, *3M Italia*, punt 37; HvJ 8 mei 2013, C-197/11 en C-203/11, *Libert e.a.*, punt 74; HvJ 21 december 2016, C-76/15, *Vervloet e.a.*, punt 89.

Overigens kunnen alle woonzorgcentra/centra voor kortverblijf die door de Vlaamse Gemeenschap erkend zijn of worden, in aanmerking [komen] voor de infrastructuursubsidies voor zover ze aan de in het ontwerpbesluit en de bijlage gestelde voorwaarden voldoen. Er wordt daarbij geen onderscheid gemaakt volgens de rechtsvorm (publiek/privaat, commercieel/niet-commercieel). Dit blijkt uit artikel 2 van de bijlage bij het ontwerpbesluit, gelezen in samenhang met artikel 63/1 van het Woonzorgdecreet, ingevoegd bij het decreet van 20 januari 2017, en met artikel 63, gewijzigd bij het decreet van 20 januari 2017. Er wordt dus geen voordeel in het leven geroepen voor bepaalde (categorieën van) woonzorgcentra/centra voor kortverblijf dat andere woonzorgcentra/centra voor kortverblijf niet zouden hebben.

Weliswaar moet de subsidie worden verleend binnen de beschikbare begrotingskredieten, wat impliceert dat niet alle woonzorgcentra/centra voor kortverblijf die aan de voorwaarden voldoen, onmiddellijk tot het nieuwe subsidiesysteem kunnen worden toegelaten. De toegang tot het systeem zal dan ook gefaseerd verlopen, zoals blijkt uit artikel 2 van de bijlage bij het ontwerpbesluit. Die fasering wordt opgedrongen door de budgettaire beperkingen en heeft helemaal niet tot doel enige selectiviteit onder voormelde centra in te voeren.

Gelet op wat voorafgaat, zij wij van oordeel dat de regeling van het ontwerpbesluit niet als staatssteun te beschouwen is.”

4.2. De argumentatie van de gemachtigde komt er in wezen op neer dat de ontworpen regeling geen voordeel verschaft aan ondernemingen (*in casu* de betrokken ouderenvoorzieningen) dat selectief is en dus niet kan worden beschouwd als staatssteun. De Raad van State kan echter niet zonder meer instemmen met die zienswijze.

Uit artikel 3, eerste lid, 5°, van de ontworpen bijlage XVII kan weliswaar worden opgemaakt dat het maximale te verkrijgen subsidiebedrag door het woonzorgcentrum of het centrum voor kortverblijf op zichtbare wijze in mindering wordt gebracht op de maandelijkse factuur van de bewoner voor elke dag waarvoor de dagprijs wordt aangerekend, vanaf de eerste dag van de toekenning van de infrastructuursubsidies. Het gegeven dat het financiële voordeel van de infrastructuursubsidies daardoor uiteindelijk wordt doorgerekend in de dagprijs en derhalve wordt verleend aan de individuele bewoner, neemt echter niet weg dat het voordeel initieel toekomt aan ondernemingen. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat alle overheidsmaatregelen die, in welke vorm ook, ondernemingen rechtstreeks of indirect kunnen bevoordelen of die moeten worden beschouwd als een economisch voordeel dat de begunstigde onderneming onder normale marktvoorwaarden niet zou hebben verkregen, als steun moet worden beschouwd.⁵ De omstandigheid dat andere belanghebbenden, in dit geval de bewoners, ingevolge deze regeling eveneens bepaalde voordelen hebben kunnen genieten, die samen beschouwd zelfs kunnen samenvallen met het volledige subsidiebedrag, sluit niet uit dat de betrokken ouderenvoorzieningen als begunstigde van de subsidies moeten worden beschouwd.⁶ Het voordeel bestaat er in elk geval in dat de betrokken voorzieningen aantrekkelijker worden voor bewoners, aangezien de dagprijs in principe lager zal zijn.

⁵ Zie: HvJ 8 mei 2013, C-197/11 en C-203/11, *Libert e.a.*, punt 83; HvJ 3 april 2014, C-559/12, *Frankrijk/Commissie*, punt 94; HvJ 21 december 2016, C-76/15, *Vervloet e.a.*, punt 93.

⁶ Vgl. HvJ 21 december 2016, C-76/15, *Vervloet e.a.*, punten 93-95.

Wat betreft de selectiviteit van de maatregel wordt weliswaar geen onderscheid meer gemaakt naargelang de rechtsvorm van de ouderenvoorzieningen, maar dat neemt niet weg dat de ontworpen regeling een onderscheid inhoudt tussen de verschillende voorzieningen die voor de maatregel in aanmerking komen, naargelang het tijdstip waarop de woongelegenheden in gebruik genomen zijn of naargelang de investering als prioritair wordt beschouwd overeenkomstig hetgeen bepaald wordt in de artikelen artikel 2, vierde en vijfde lid, en 9 van de ontworpen bijlage XVII, zodat de subsidie wel degelijk kan worden voorbehouden aan bepaalde categorieën van voorzieningen, althans bij voorkeur.⁷ De Raad van State heeft dan ook twijfels bij de stelling dat de maatregel niet selectief zou zijn.

4.3. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de ontworpen regeling beschouwd kan worden als een compensatie voor de prestaties die de begunstigde ouderenvoorzieningen verrichten om openbardienstverplichtingen uit te voeren, zodat zij in werkelijkheid geen financieel voordeel ontvangen en die maatregel dus niet tot gevolg heeft dat zij in een gunstigere mededingingspositie worden geplaatst dan hun concurrenten, waardoor de ontworpen regeling niet valt onder artikel 107, lid 1, VWEU.⁸ Opdat een dergelijke compensatie in een concreet geval niet als staatssteun kan worden aangemerkt, moet evenwel aan een aantal voorwaarden zijn voldaan, die zijn opgesomd in het zogenaamde DAEB-vrijstellingsbesluit.⁹

Het valt evenmin uit te sluiten dat, gelet op het bedrag van de toe te kennen subsidie, die subsidie ingepast kan worden in de voorwaarden vervat in de zogenaamde de minimis-verordening,¹⁰ zodat de ontworpen regeling evenmin moet worden aangemeld bij de Europese Commissie.

Bij gebrek aan concrete gegevens en gelet op het korte tijdbestek waarover de Raad van State beschikt, kan hij geen uitsluitsel geven of aan die voorwaarden is voldaan.

4.4. Het staat aan de stellers van het ontwerp om de kwestie of de ontworpen regeling al dan niet als staatssteun moet worden beschouwd, aan een nieuw onderzoek te onderwerpen in het licht van de zo-even vermelde gegevens. Bij twijfel moet de ontworpen regeling alsnog worden aangemeld bij de Europese Commissie. Die aanmelding is noodzakelijk om de sanctie te vermijden in geval van een onterechte niet-aanmelding, namelijk dat de steun *per se* nietig is (zelfs indien ze verenigbaar verklaard zou kunnen worden als ze correct werd aangemeld).

⁷ In de mededeling 2016/C 262/01 van de Commissie ‘betreffende het begrip ‘staatssteun’ in de zin van artikel 107, lid 1, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie’ (punt 121) wordt erop gewezen dat selectiviteit onder meer kan voortvloeien uit het voorbehouden van maatregelen aan ondernemingen die in een bepaalde periode zijn opgericht.

⁸ HvJ 24 juli 2003, C-280/00, *Altmark Trans en Regierungspräsidium Magdeburg*, punt 87.

⁹ Besluit 2012/21/EU van de Commissie van 20 december 2011 ‘betreffende de toepassing van artikel 106, lid 2, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie op staatssteun in de vorm van compensatie voor de openbare dienst, verleend aan bepaalde met het beheer van diensten van algemeen economisch belang belaste ondernemingen’.

¹⁰ Verordening (EU) nr. 1407/2013 van de Commissie van 18 december 2013 ‘betreffende de toepassing van de artikelen 107 en 108 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie op de-minimissteun’.

ALGEMENE OPMERKINGEN

5.1. Het ontwerp bevat een aantal machtigingen van regelgevende bevoegdheid aan de Vlaamse minister bevoegd voor de bijstand aan personen (hierna: de minister). Zoals de Raad van State in het verleden reeds meermaals heeft opgemerkt, kan het toekennen van een verordenende bevoegdheid door de Vlaamse Regering aan één van haar leden, enkel toelaatbaar worden geacht in zoverre die delegatie slechts regels van bijkomstige aard of van beperkt belang betreft.

De ontworpen machtigingen aan de minister om de prioriteitscriteria voor de toekenning van de infrastructuursubsidies te bepalen (artikel 2, vijfde lid, van de ontworpen bijlage XVII) en om het percentage te bepalen waarmee de gefactureerde referentiedagen worden vermeerderd in het kader van de betekening van de gemiddelde bezettingsgraad van het woonzorgcentrum in de referentieperiode (artikel 4, § 4, eerste lid, 5°, van dezelfde bijlage) kunnen niet in die voorwaarden worden ingepast. Ofwel moeten aan die delegaties criteria worden verbonden waardoor de beoordelingsbevoegdheid van de minister alsnog binnen die voorwaarden wordt gebracht, ofwel moet de beoogde regeling in het ontworpen besluit worden opgenomen.

5.2. Overeenkomstig artikel 3, eerste lid, 5°, van de ontworpen bijlage XVII kan de minister “nadere richtlijnen” bepalen met betrekking tot de aanrekening van het maximaal te verkrijgen subsidiebedrag op de maandelijkse factuur van de bewoners. Indien met dergelijke richtlijnen verplichtingen worden beoogd ten aanzien van de betrokken voorzieningen, gaat het echter om een delegatie van regelgevende bevoegdheid. Bovendien is niet helemaal duidelijk waar de delegatie precies op slaat. Indien ze betrekking heeft op de wijze waarop het subsidiebedrag op de factuur wordt aangerekend, staat ze eveneens op gespannen voet met de zo-even aangehaalde voorwaarden inzake delegatie van regelgevende bevoegdheid aan de minister. Indien het gaat om louter praktische schikkingen met betrekking tot die aanrekening (zoals bijvoorbeeld de wijze waarop die aanrekening op de factuur moet worden voorgesteld), kan de ontworpen delegatie worden aanvaard, maar moet dat uitdrukkelijk worden bepaald zonder verwijzing naar “richtlijnen”. Indien de machtiging aan de minister daarentegen louter gaat om niet-bindende richtlijnen, valt niet goed in te zien wat het nut is van de ontworpen bepaling en kan ze beter worden weggelaten.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Aanhef

6. Gelet op hetgeen in de opmerkingen 3.1 tot 3.3 is uiteengezet met betrekking tot de rechtsgrond, moet het eerste lid van de aanhef worden geschrapt en moet de verwijzing in het huidige derde lid worden aangepast.

Indien wordt ingegaan op de suggestie in opmerking 3.1, tweede alinea, moet bovendien een nieuw lid worden ingevoegd na het huidige derde lid, dat luidt: “Gelet op het decreet van ... tot wijziging van het Woonzorgdecreet van 13 maart 2009, wat de subsidiëring van de infrastructuur van de woonzorgcentra en de centra voor kortverblijf betreft, artikel 4;”.

Artikel 1

7. Het is raadzaam om in het ontworpen artikel 11, tweede lid, te verduidelijken dat het om infrastructuursubsidies gaat. De ontworpen bepaling zou dan kunnen luiden: “Binnen de beschikbare begrotingskredieten kunnen aan erkende woonzorgcentra en centra voor kortverblijf, die aan de bepalingen van dit hoofdstuk voldoen, jaarlijkse subsidies worden toegekend voor de terbeschikkingstelling en het gebruik van infrastructuur, overeenkomstig de bepalingen van bijlage XVII”.

Artikel 10

8. Overeenkomstig artikel 10 treedt het te nemen besluit in werking op de dag van de bekendmaking ervan in het Belgisch Staatsblad. Tenzij er een bijzondere reden is om af te wijken van de gebruikelijke termijn van inwerkingtreding van besluiten (zie artikel 84, eerste lid, 2°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’), moet dat artikel worden weggelaten. De stellers van het ontwerp zullen er in elk geval voor moeten waken dat de ontworpen regeling niet vroeger wordt bekendgemaakt dan het tijdstip waarop artikel 63/1 van het Woonzorgdecreet in werking wordt gesteld (zie ook opmerking 3.1, tweede alinea).

Artikel 2 van de ontworpen bijlage XVII

9. Artikel 2 van de ontworpen bijlage XVII kan logischer worden geordend door het derde, het vierde en het vijfde lid, die betrekking hebben op de oproep, op te nemen vóór het tweede lid, dat betrekking heeft op de ontvankelijkheid van de ingediende aanvraag.

Gelet op de lengte van dit artikel zou het overigens beter worden opgesplitst in verscheidene artikelen.

10. De verwijzing in artikel 2, zesde lid, van de ontworpen bijlage XVII naar artikel 9, eerste lid, van dezelfde bijlage lijkt niet correct te zijn. Artikel 9, eerste lid, heeft immers geen betrekking op het verlenen of het weigeren van de infrastructuursubsidies, maar op de uitbetaling ervan.

Artikel 10 van de ontworpen bijlage XVII

11. Het is niet gebruikelijk om in een bijlage naast autonome bepalingen ook opheffings- en overgangsbepalingen op te nemen. Met het oog op de transparantie en de rechtszekerheid is het raadzaam om de tekst van artikel 10 van de ontworpen bijlage XVII onder te brengen in het ontwerpbesluit zelf (tussen de huidige artikelen 8 en 9 ervan) als een wijziging van bijlage XVII bij het besluit van 24 juli 2009.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Astrid TRUYENS

Jo BAERT